

Primavera 2008

Rot Punkt a la Porta del Cel

Corrien els anys 80, quan el genial escalador alemany Wolfgang Gullich, pintava un punt vermell (Rot Punkt en el seu idioma), a l'inici de totes les vies que, per primera vegada, aconseguia escalar sense ajudes artificials. Quan tothom utilitzava estreps i trigava diverses jornades en escalar aquelles vies, ell les encarava en lliure, de manera que transgredia i demostrava que, en la vertical, gairebé tot era possible.

trobant senyals que ens confirmen que anem bé fins que arribem a la preuada cabanya de Boldís. En aquest punt, marquem la tarja de pas i continuem amb la mateixa tònica unes hores més, això sí, en aquest tram hi afegim unes quantes congestes de neu per fer-lo més interessant, fins que finalment arribem al petit refugi de Baborte. Després de fer-hi una ullada i d'espantar, sense voler, uns excursionistes que dormien, continuem camí avall fins a trobar la pista que finalment ens portarà al conegut refugi de Vallferrera.

D'aquestes històries d'escalada, ens va venir la inspiració a en Fer i a mi quan per tercera vegada ens varen recomanar que no ho féssim, que encara hi havia molta neu al recorregut, que allà dalt feia molt fred, que si no coneixíem el recorregut era impossible, que no tenia res a veure amb la

Carros de Foc ni amb els Cavalls del Vent, que fins ara ningú ho havia aconseguit en menys de 24 hores i sense reconeixement previ, i que no teníem res al cap.

A sí? Doncs ja ens tens ben equipadets i conscients del que estem a punt de començar (o almenys això ens pensàvem), plantats al refugi de Graus, a tres quarts de nou del vespre, per començar la nova travessa circular de "La porta del Cel" al Parc Natural de l'Alt Pirineu.

El nostre plantejament és fer la travessa en el sentit contrari a les agulles del rellotge i començant de nit per poder acabar de dia, però amb l'inconvenient que la primera etapa de nit entre Graus i Vallferrera és la més llarga i complicada de totes, amb diferència.

Així doncs, "obrim la Porta del Cel", i sortim del refugi Graus. Primer baixem cap al poble de Tavascan, mig per pista mig per carretera, la qual cosa ens serveix per escalfar motors i agafar ànims. Travessem el poble i continuem per un tros de GR que s'enfila de dret amunt. A mitja pujada deixem les marques de GR i ens desviem cap a l'esquerra. A partir d'aquest punt i durant les pròximes hores el camí és confús i molt tècnic. A mesura que va passant el temps ens adonem que la orientació és clau en aquesta primera etapa i per sort, de tant en tant, anem

L'eufòria per haver aconseguit fer aquest primer tram nocturn amb èxit, se'ns aplaca una mica quan veiem que han passat vuit hores i només hem fet 22 quilòmetres i 2500 metres de desnivell. Fem càlculs i ens adonem que per poder acabar en menys de 24 hores, caldrà accelerar i de valent. Evidentment, els que ens recomanaven de no venir, sabien de què parlaven, però no ens coneixien: tossuts, tossuts.

Sense pensar-nos-ho gaire, continuem en direcció cap a la Pica d'Estats i abans d'arribar al primer llac ja es comença a fer de dia. Aprofitem una parada per desar els frontals dins la motxilla i treure els grampons, per passar amb més seguretat les contínues congestes de neu que hi ha fins al coll de Sotllo. En aquest punt havíem planejat tirar amunt per la cresta del Pic Verdager, però les condicions i l'experiència ens diu que anem a donar la volta per darrere, per allà on passa el camí normal, això sí, amb neu dura fins al cim de la Pica i amb la pèrdua de temps que això ens suposa.

Tornem a fer números i ens animem. Hem trigat tres hores del refugi al cim de la Pica d'Estats i ara només ens queda baixar cap al refugi de Pinet a tot drap, on hem encarregat un bon dinar, de forquilla i gabinet, que ens cruspirem quan encara no són ni les deu del matí. Entre mossegada i mossegada, xerrem amb el guarda i ens espanta al dir-nos que la següent etapa fins al refugi de Certescan és molt dura i d'uniques hores de durada. Per sort se'ns acut demanar-li, segons el seu punt de vista, quantes hores té l'etapa que acabem de

fer, i també ens diu que unes vuit hores. Així doncs, fem el compte a la vella i calculem que si de Vallferrera a Pinet hi hem estat 5 hores, de Pinet a Certescan hi estarem 5 hores més. Carreguem aigua i continuem.

La primera meitat d'aquesta etapa sembla més una prova d'orientació que qualsevol altra cosa. No seré pas jo qui us en desvetlli l'entrellat. Per sort al final acaba enllaçant amb l'Alta Ruta Pirenaica que ja no deixarem fins al mateix refugi de Certescan.

Arribem al refugi de Certescan i ja fa gairebé dinou hores que hem començat. En aquest moment veiem que tenim moltes possibilitats d'aconseguir-ho. L'Alejandro Gamarra, el guarda del refugi, ens diu que, anant ràpids, podem fer aquesta última etapa en unes cinc hores, que és exactament les que ens queden per acabar tot el recorregut en

ens deixa trobar el cim. Només ens faltava això, a punt d'aconseguir-ho i no som capaços de trobar el cim del Pic de Certescan. Per sort o per desgràcia, hem anat a parar en un avant cim que ens ha confós, però la intuïció i la experiència finalment ens porta al mateix cim que celebrem amb una forta abraçada i vint-i-

que de moral no ens en falta, tenim la maquinària que fa figa i ajornem aquesta celebració per un altre dia que puguem donar la talla.

Al cap de vint-i-tres hores i quinze minuts entrem al refugi de Graus i tanquem la Porta del Cel. Tothom es gira i ens ve a felicitar, fins i tot ha sortit el cuiner que ja ens comença a fer el sopar.

Ho hem aconseguit !!

Hi hem gaudit, hi hem patit i també hi hem rigut i us podem dir, sense cap mena de dubte, que haver passat per la Porta del Cel ha estat un viatge inoblidable. Estem segurs que ben aviat aquesta nova travessa serà tot un referent al Pirineu. Té tots els ingredients per triomfar perquè és maca, molt dura i té el seu punt d'aventura.

Aquest estiu, mentre escrivia aquestes quatre línies, ja hi ha hagut més repeticions de la travessa, però ben poques en menys de 24 hores. Alguna d'elles ha estat més ràpida que la nostra, però en aquesta ocasió, el Rot Punkt el vàrem pintar nosaltres.

Ramon i Fer, el juny de 2006.

Ramon Rierola

menys de vint-i-quatre.

Així doncs, amb els ànims desbordats i prement les dents, enfilem la pujada cap al coll de Certescan. Per casualitat, ens trobem amb uns que ens varen veure sortir la nit abans. Mentre parlem una mica, ens miren amb admiració i perplexitat a la vegada, no entenen com pot ser que encara no haguem parat ni un moment des de l'última vegada que ens varen veure, i en tot moment ens van donant ànims, assegurant-nos que ho aconseguirem. Ens acomiadem i continuem, ara sí fent la última pujada de totes cap al Pic de Certescan. Mentre anem pujant, els núvols comencen a fer de les seves i quan ens n'adonem ens trobem al mig d'un mar de boira que no

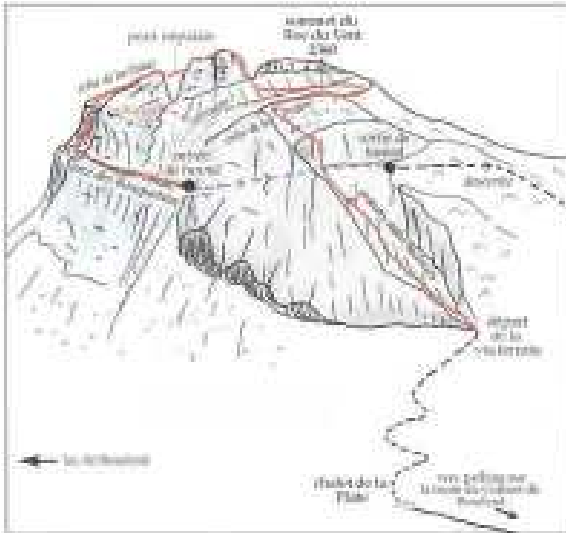
una hora a les nostres cames. Comencem una llarguíssima baixada que ens tornarà al mateix punt on ahir al vespre vàrem començar.

Uns quilòmetres abans d'arribar ens venen a rebre en Tito i un seu col·lega per donar-nos ànims. Per quan acabem, ens conviden a un jacuzzi per refer-nos i després a sortir de marxa per celebrar-ho. Tot i

Via Ferrada Roc Du Vent

Una ferrada molt maca i ben equipada. Amb unes vista magnífica de dos llacs i del massís del Montblanc. Amb un itinerari molt entretingut. Aèria , variada, amb un pont nepalès i un túnel.

Ubicació: Arêches-Beaufort
Massís: Beaufortain
Departament: Savoia-73 (França)
Nivell: AD = debutant ben acompanyat.
Itinerari Aeri amb escapades
Altitud màxima: 2360m
Altitud de sortida: 1813m
Desnivell via ferrada: 310m
Longitud : 850m
Orientació: sud
Horari:
Aproximació: 50 min
Via ferrada: 2H00/2h30.
Retorn: 30 min
Oberta a l'any 1999.

Accés : de Beaufort (a uns 25 km de Albertville) pugeu fins al llac de Roselend per la D925. Al coll de Meraillet, trenqueu cap a l'esquerra per la D217 en direcció a Cormet de Rosselend, seguir fins al refugi de Plan de la Laie (a 2 km de Cormet) i aparcar.

Aproximació : des del Plan de la Laie, agafeu el camí del Roc Du Vent , marcat de color blau . Un cop arribats al Chalet de la Plate continueu i tres giragonses més amunt agafeu un caminet que surt cap a l'esquerra que travessa un cable gruixut, travesseu pels prats i enfileu-vos fins a peu de via marcada amb fites . Total uns 45 minuts.

resalts força verticals fins al cim de l'agulla. La travessem caminant i baixem a buscar un pont nepalès. Un cop travessat el pont pugem per l'aresta fins al cim del Roc del Vent de la vessant de la Guittas. A uns 20 metres del pont nepalès trobem un caminet que puja des de la gorja per una xemeneia (si es vol permet arribar al cim sense passar ni per l'agulla ni per el pont, i serveix també d'escapatòria).

Un cop a dalt del cim baixarem

Descripció : La via comença seguint l'aresta per uns díedres inclinats on es progressa amb l'ajuda de cables i alguns graons fins a una terrassa a l'alçada de la sortida del túnel. Aquí continua per uns resalts fins arribar a uns prats .Un cop allà es continua fàcilment per un caminet que porta al cim principal del Roc Du Vent (2 326m) amb una vista sobre el llac de Rosselend, els massissos de la Vanoise, el Grand Paradís i el Montblanc. Mirant avall es veu la feixa dels Bouquetins que flanqueja per la

gorja que separa les dues crestes paral·leles que formen el pic del Roc du Vent. Una cresta pel cantó del Pan de la Laie que és on estem, i l'altra que dóna a la vall de la Gittaz que la tenim al davant. En aquesta cresta es veu el pont nepalès amb el llac de la Gittaz al fons.

Des de dalt al cim es baixa seguint l'aresta NE amb l'ajuda d'un cable i alguns graons tallats a la roca, fins a un coll a l'entrada de la gorja on hi arriba un camí que puja des de el Plan de la Laie (possible escapada).

Des del coll, es travessa la gorja i es puja fins al peu d'una agulla on continua la ferrada amb uns

per un camí força dret que baixa fins a la feixa dels Bouquetins i en porta fins a l'entrada del túnel. Per travessar el túnel va bé tenir algun frontal. Travessem el túnel i sortim en una terrassa a sobre el Plan de la Laie. Allà ens podem desequipar i baixar caminant fins al cotxe.

Enric

DEL PAMIR A L'HIMÀLAIA

L'1 de juliol volem de Barcelona a Dushanbe, capital del Tadjikistan. Després de tres dies en aquesta ciutat enfilem direcció al Pamir. De les primeres pedalades recordem les altes temperatures i el primer coll d'alta muntanya. Arribem a Kalaichum, petita població assentada a la riba del riu Pang, un riu que divideix Tadjikistan d'Afganistan. Aquests dos països estan separats per aquesta frontera natural de menys

dels poblets i, als últims quilòmetres, la dels nòmades. Hem de passar a Kirguizistan, ja que la frontera entre Tadjikistan i la Xina no està oberta als estrangers. Després de tres dies a

Kirguizistan arribem a terres xineses on ens espera un llarg camí.

Makalu, el Lhotse i, per descomptat, l'Everest.

La ruta que escollim entre Kasghar i Lhasa és d'uns 3.000 quilòmetres passant pel camp base de l'Everest. La major part del temps estem per sobre els 4.000 metres i hem de creuar diversos passos de més de

Dormim al camp base d'aquest i ens meravellem de la magnífica posta de sol. Els darrers dies per arribar a Lhasa seguim entre camps de blat i ordi plens de camperols que seguen i recullen el cereal.

El viatge és un contrast de cultures i religions diverses que ens fan adonar de la realitat de cada lloc. Un fet força palpable és el domini del govern xinès envers el poble uigur i el poble tibetà.

Amb les últimes pedalades creuem la regió del Qinghai, fronterera amb el Tibet. On podem continuar veient la vida dels tibetans d'aquesta altra zona i palpar la duresa del fred de l'hivern.

Pep i Imma

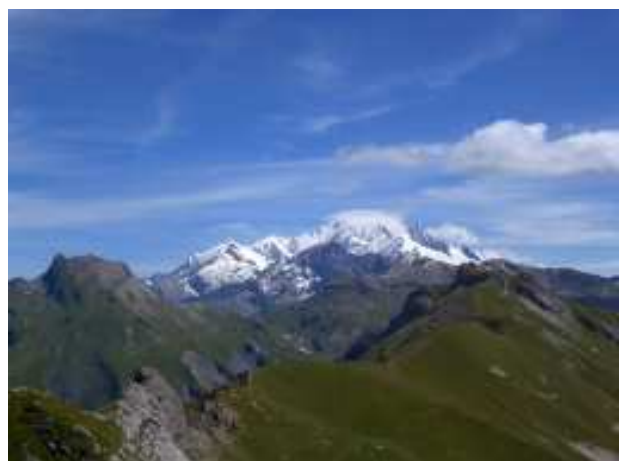

d'un centenar de metres. Podem observar, en alguns casos, dones amb burca. Les salutacions dels afganesos són d'entusiasme. En els llocs on el riu és més estret els afganesos i els tadjiks es comuniquen cridant. Al Pamir hem de passar sis passos que superen els 4.000 metres d'alçada. En aquesta zona podem veure la vida

5.000.

Al Kailash (6.714 m), seguint els pelegrins hindús i budistes, rodegem, caminant, la base d'aquesta muntanya sagrada per ambdues religions.

Els dies clars de finals de setembre ens deixen veure el Xixabangma, el Cho Oyu, el

CINGLERA DEL ROC DE LA CALÇ

Una modesta cinglera, amagada al mig del bosc, envoltada de pins i solitud.

AVENTURA T 130m MD. 6b i A2e. Obligat 5+ A0.

A pesar de l'aspecte caòtic de la paret, surt una via molt bona, d'estil súper clàssic.

Per l'escalador tot terreny que busca sensacions i emocions més enllà del gest lògic, superant un respectable sostret (possible en lliure...?).

La roca gneis de qualitat variable, demana tacte en algún punt.

AVENTURA T INTEGRAL 255m

Encadenament de la via Aventura t (2 ràpels 50-50) i la variant paral·lela, més directa i mantinguda que comparteix la R2.

Vàries combinacions possibles. El bon equipament li treu compromís. Però cal anar-hi preparat.

Obert i equipat (TOT a ma) per Baix (5+ a2).

Equipament: Espits, parabolts i Pítons.

Material: Friends (del 0,4 al 2 Camalot), algun tascó, estreps, cintes llargues.

Aproximació: (mapa Alpina, Puigmal - Núria)

Un relaxat passeig per un jardí amb poc desnivell i un paisatge molt bonic.

Refugi de Ribesaltes, barrera.

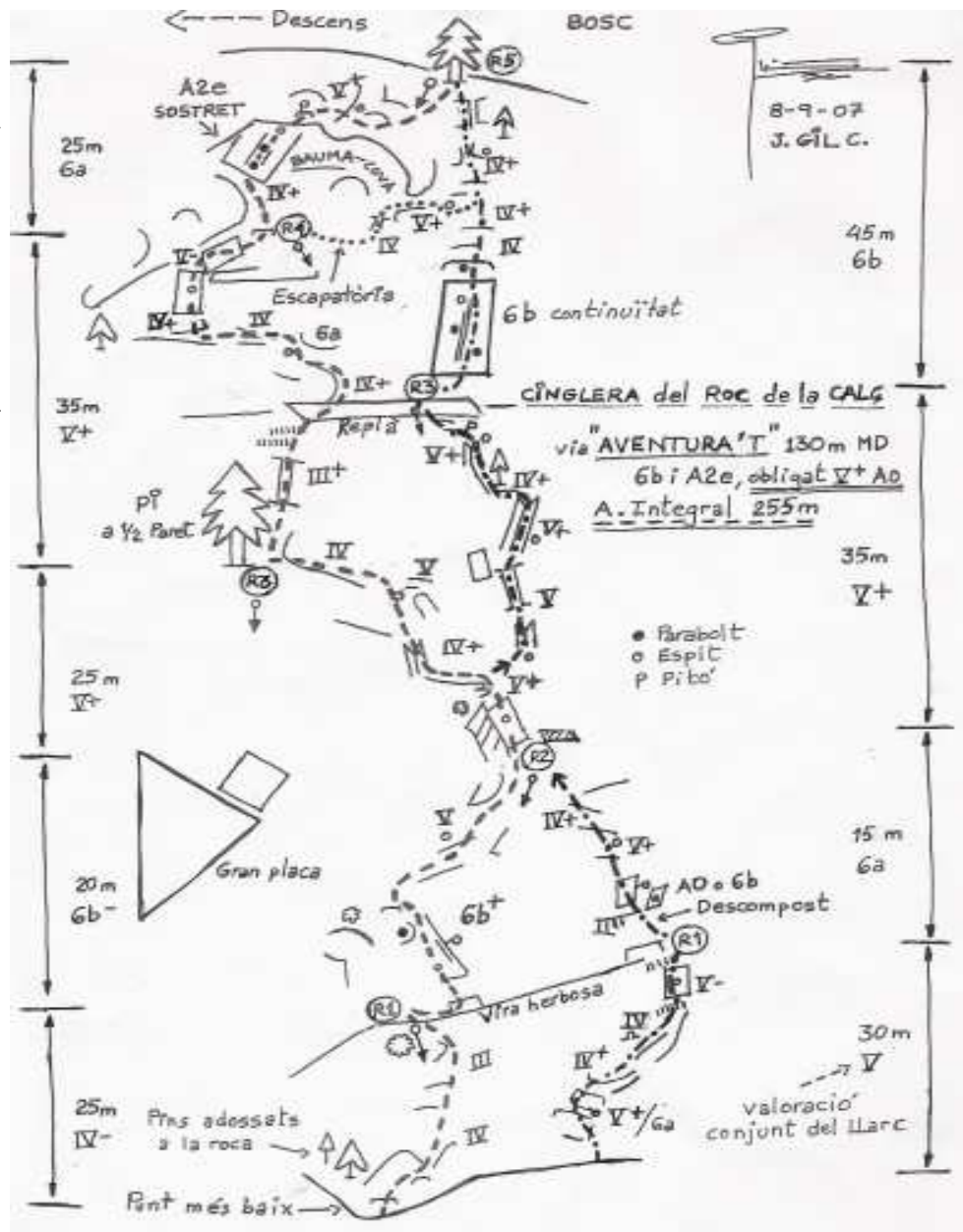
Continuar per la pista fins al final (uns 4 km) 1 h. Allà agafar un caminet 10".

Des de Serrat agafar un caminet fins a la pista. Total 1h.

Descens: ràpels (equipats) 50-50, amb una corda: 20-25-30-20-25.

O caminant.

J. Gil C.

Diumenge, 25 de Maig de 2008

XXV CAMINADA

MANLLEU-L'ESQUIROL CABRERA 22Km.

Sortida: entre les 7 i les 8 del matí

Lloc: Manlleu Pl Fra Bernadí

Inscripcions: a la Sortida

Preu : 10 Euros

8 Euros. Els Socis

5 Euros. Els menors de 14 anys

La tornada des de Cabrera a Manlleu serà lliure o agafant l'autobús de línia regular al Pont de la Rotllada a 3/4 de 6 de la tarda (preu segons tarifa vigent).

Col.laboren: Ajuntament de Manlleu

Ajuntament de l'Esquirol

Herbolària Encarna

Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya

**Organitzen: Grup Excursionista Manlleu
Centre Excursionista Esquirol**

GRUP EXCURSIONISTA MANLLEU

Gem@manlleu.lamalla.net

Plaça de Dalt Vila, 1

Telèfon 938516269

08560 Manlleu

